

Да би компензовала то што је упорно остајала невидљива, Хермина је дане, недеље, месеце и године проводила разговарајући са Бентом, држећи га тим разговорима на кратком канапу слућене али никад конкретно обећане награде на крају упорности.

Често је покушавао смислити како да промени наизглед непромењиво стање ствари, али су му само три пута пале идеје на памет, у правилним трогодишњим размацима, баш када је он сам падао у разочарање и депресију.

Први пут му је пало на памет да је полије соком од рибизли, а онда поспе пшеничним брашном, не би ли бар могао видети облик њеног тела. Изводећи у глави симулацију акције, престравио се да би Хермину могао зграбити неки припити дворски посластичар и, мислећи да је велика кифла са џемом од рибизли, припремити је за заслађивање гостију после обилног obroка јеленских ушију и губица од носорога.

Други пут му је пало на памет да замеша у тучаној кади густу смесу меда и кварцног песка, па да је у томе купа и да је при том добро испипа, а онда на основу опипа да замисли верну тродимензионалну пројекцију њеног тела. Но, није знао самом себи објаснити улогу кварцног песка. Пипање као свако пипање, увек добра ствар. Мед би са слашћу полизао са ње, и то без икакве опасности, јер у близини није било медведа, а ни банзаи стршљенова, који би могли помислити да се иза мириса меда крију ларве пчела. тај део са кварцним песком је био неодбрањиво неодбрањив, јер му није могао наћи смислену намену. Тек након одустајања од идеје се сетио да би могао употребити уместо кварцног песка онај сок од

рибизле из прве идеје. Али, већ је био одустао, а он није био човек који се враћао у прошлост.

Трећи пут му је пало на памет да се маскира у зидну брокатну драперију у Хермининој спаваћој соби, па да сачека кад заспи и постане видљива у сну. Веровао је да би само један поглед на њу уснулу непобитно доказао оправданост његове смртне заљубљености. Специјални маскирни огртач већ је био исцртан белом шваљском кредом на позадини великог комада броката истог као у њеној соби и спреман за кројење, кад су га дворске даме упозориле да Хермину у спаваћој соби чувају четири леопарда, којима је у инстинкте урезано да од заласка до изласка сунца могу појести све што им падне под канце, с тим што је Хермина изузета из менија. Леопарди су лежали на све четири стране света око кревета, лењо облизивали њушке и тек повремено режали, јављајући један другом да је на њиховој страни света и кревета све мирно.

Иако разочаран у себе што није остварио ни једну од оне три идеје, Бент није губио наду да ће да ће му или поново пасти нека паметна идеја на памет, или да ће Хермина напokon признати да је заљубљена у њега. Иако баш и није имао много искуства са женским родом, ако се не рачуна оних неколико служавки, које су му, под неизреченом претњом депортације у руднике кокса, откриле чари телесног задовољства, Бент је инстинктивно осећао да Хермина ипак гаји извесна топла, или бар млака осећања према њему, иначе не би трпила свакодневно удварање ево већ једанаест година. Да она није намеравала на крају попустити, одавно би га послала на ону зарђалу сајлу, разапету између врха куле стражаре и највишег храста у шуми са оне стране заштитног канала, и не би је било брига да ли ће га налет ветра срушити у заштитни канал пун крокодила, кајмана и циновских корњача. Не, не, није му рекла да

хода сајлом, него га је свако јутро примала у дневну собу, онако невидљива причала са њим и понашала се као да је видљива, сипала му чај од шипака и липе, нуткала колачићима са циметом, ванилом и сусамом, а онда наводила да јој изнова и изнова прича какве ће је многе среће задесити ако се уда за њега.

— Узми колачић, Бенте.

И најфинији тонови златне харфе су котрљање каменица низ падину обраслу шипражјем у поређењу са њеним гласом.

Узео је колачић, борећи се са нагоном да зграби пуну шаку и стрпа их све у уста. Био је гладан као вук. Тог јутра је један од леопарда, док су их водили у дневни бивак, скочио на слушкињу и зграбио са послужавника јагњећи бут, при том и не погледавши кромпириће. Бент је остао без доручка и морао је чекати још најмање сат времена док куvari не спреме нешто друго.

— Овај мирише као твоја њедра.

Хермина се закикотала.

— Откуд знаш? Па, ниси ми никад мирисао њедра, драги мој.

Бенту пред очи искочише црвени, па плави, па опет црвени свици, помахнитали у јурцању тамо-амо. Рекла је „драги мој“! Можда је сад тренутак!

Спустио је незагрижен колачић на сребрну тацну. Погледао је чежњиво у ваздух на место где је мислио да се њене очи налазе.

— Хермина, љубави моја једина, смилуј се на мене јадна. Дај ми своју руку, буди ми жена.

Завлада је тишина. Ако се изузме ћурликање фазанке везане на греди са спољне стране зида, поред прозора. Тим ћурликањем је

мамила мужјаке да полећу из хростове шуме горе ка њој, а онда да се стропоштавају у заштитни канал и постају храна крокодилима и кајманима. Корњаче су храњене остатцима поврћа из кухиња и њих фазани нису интересовали. Значи, није баш завладала потпуна тишина, али се Бенту учинило да јесте, јер се фокусирао на место где је мислио да се налази Хермина и на то да ли ће нешто рећи. У тој оградници привидне тишине јасно је чуо њено убрзано дисање.

— Волим те и зато ти се једанаест година удварам из дана у дан, Хермина. Доста је било, покажи се и постани моја.

Дисање јој се убрзавало, а Бенту је срце тукло као помахнито-ло. Никада до сада није био ближи циљу! Ако сад пропусти прилику, никад му се поново неће пружити.

— Удај се за мене — страсно је рекао. — Рећи ћемо чаробњаку да покрене време, па да живимо наш брак, да рађамо децу, да заједно закорачимо ка старости.

Ваздух затитра и Хермина се показа.

— Удаћу се за тебе.

Сузе му почеше врцати кад је погледао у њено лице. Лепота над лепотама. Глумећи да брише сузе, а у ствари скривајући очи, брзо је осмотрио и њене груди, бокове, задњицу, ноге. То што је видео чак је и превазилазило његова маштања.

Привукао ју је у наручје и пољубио.

— Жено моја.

— Мужу мој.